

**Με αφορμή το κείμενο «Λεώ νη» της Μαρίας Πυλιώ του δόθηκε η εργασία:
Φανταστείτε ότι είστε ένα άτομο με κινητικά προβλήματα. Γράψτε ένα κείμενο στο οποίο να περιγράφετε μια ημέρα από τη ζωή σας.**

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Πρώτη μέρα στο καρτσάκι και είχα άγχος για το πώς θα με αντιμετωπίσουν τα παιδιά στο σχολείο. Τρίτη σήμερα. Ποιος θα το πίστευε ότι

θα ερχόταν η μέρα που θα καθόμουν και θα έβλεπα τους συμμαθητές μου να παίζουν ποδόσφαιρο;

Η μαμά μου μού υποσχέθηκε ότι όλα θα πάνε καλά. Δε θα της το συγχωρήσω ποτέ αυτό, επειδή είναι η πρώτη φορά που μού υπόσχεται κάτι και αυτό είναι ψέματα!

Στο δρόμο οι φίλοι μου μού έλεγαν συνέχεια: άντε βιάσου, θα αργήσουμε! Εγώ δεν μπορούσα να προχωρήσω πιο γρήγορα. Στο εκκλησάκι από το οποίο περνάμε κάθε φορά άναψα ένα κεράκι και μου έφυγε ένα δάκρυ, χωρίς όμως να το καταλάβουν οι φίλοι μου, ευτυχώς.

Στο σχολείο, βρήκα τη μαμά μου να συνεννοείται με τον διευθυντή μας για το πώς θα ανεβαίνω και θα κατεβαίνω τις σκάλες. Τρεις, ναι, τρεις καθηγητές χρειάστηκαν για να με μεταφέρουν! Κάθε παιδί, μόλις με έβλεπε με αντιμετώπιζε σαν να ήμουν εξωγήινος! Στη συγκέντρωση οι καθηγητές είπαν ότι θα αλλάξουμε τάξη. Πήγαμε στην αίθουσα των Γερμανικών.

Πρώτη ώρα και οι φίλοι μου δε μου μιλούσαν. Τουλάχιστον αποδείχτηκα κάτι σαν ήρωας, επειδή ξοδέψαμε όλη την ώρα των Κειμένων μιλώντας για εμένα! Δεύτερη ώρα είχαμε Γυμναστική. Ήθελα να κάτσω μέσα στο κτίριο, αλλά τελικά βγήκα. Η ημέρα πέρασε βασανιστικά!

Στο σπίτι, είχε έρθει ένα συνεργείο, που τοποθετούσε ένα...εμ... κάτι, τέλος πάντων, για να μπορώ να ανεβοκατεβαίνω στην πολυκατοικία.

Δεν είχα όρεξη το μεσημέρι. Ξάπλωσα και άρχισα να σκέφτομαι τα σχόλια των παιδιών: «Χα, χα πώς είσαι έτσι;», «Καλά να πάθεις!», «Κοιτάξτε ένα transformer!», «Μπορείς να μεταμορφωθείς και σε αεροπλάνο;». Ενδιαφέρον έδειξαν μόνο οι καθηγητές μου και κάποια παιδιά μετρημένα στα δάχτυλα του ενός χεριού: «Πώς είσαι, καλά;», «Πώς νιώθεις;», «Θες βοήθεια;». Άρχισα να κλαίω και να φωνάζω: «Γιατί; Γιατί σ' εμένα;». Όμως, όλα για κάποιο λόγο γίνονται στη ζωή! Υποσχέθηκα στον εαυτό μου να ανακαλύψω το λόγο αυτό! Η υπόλοιπη μέρα κύλησε φυσιολογικά.

Η ώρα είναι περίπου 11:00 και άρχισα να νυστάζω. Πρέπει να σταμάτησω να γράφω. Καληνύχτα, λοιπόν, ημερολόγιό μου, και σε ευχαριστώ που μού συμπαραστέκεσαι!

Ραφαήλ Τζουρέλης, Α3